

«یزد» پیشران توسعه گردشگری پایدار در کشور؛ از بازسازی برند ملی تا تحول در الگوی اقتصادی

نشست شورای راهبردی میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی استان یزد با حضور مقامات ارشد کشوری و استانی برگزار شد که در آن ضمن تقدیر از پیشگامی یزد در جذب اعتبارات و توسعه بوم گردی، بر ضرورت تغییر ریل توسعه استان از صنعت مجوری به سمت «اقتصاد خلاق و خدمات گردشگری» و بهره گیری از هویت ملی برای بازسازی برند گردشگری کشور تاکید شد.

روزنامه اجتماعی و اقتصادی استان یزد | سال دهم | شماره پیاپی ۵۹۴ | دوره جدید | شماره ۲۵۴ | شنبه | ۳۰ خرداد ماه ۱۴۰۵ | ۴ صفحه | قیمت: ۱۰۰۰۰ تومان

دریچه

گذر زیلوبافان بشنیغان؛ سرمایه ای ماندگار برای شهر جهانی زیلو

میبید، کهن شهری در دل کویر مرکزی ایران، تنها با بناهای خشتی و یادگارهای تاریخی چون نارین قلعه شناخته نمی شود بلکه هویت این شهر در تار و پود هنری، ریشه دارد که قرن ها با زندگی مردم آن درآمیخته است؛ هنر اصیل زیلوبافی-زیلو، این دست بافته ساده و ماندگار که از الیاف کاملاً گیاهی و پنبه ای بافته می شود، به سبب خنکی، دوام و پاکیزگی اش به «قرش سلامت» شهرت یافته و از دیرباز زینت بخش مساجد، بقاع متبرکه و خانه های ایرانی بوده است. انتخاب میبید به عنوان «شهر جهانی زیلو» توسط شورای جهانی صنایع دستی نیز گواهی روشن بر اهمیت و اصالت این هنر کهن و نقش آن در فرهنگ این سرزمین است. در میان همه بخش های تاریخی میبید محله بشنیغان جایگاهی ویژه در تاریخ زیلوبافی دارد. این محله که در جوار حصار کهن شهر میبید و در دل بافت تاریخی قرار گرفته، در گذشته نه چندان دور قلب تپنده زیلوبافی شهر به شمار می رفت. روایت های محلی و اسناد موجود نشان می دهد که در دهه های ۱۳۲۰ تا ۱۳۴۰، حدود ۲۰۰ دستگاه زیلوبافی در کوچه ها و کارگاه های این محله فعال بوده است. در بسیاری از این کارگاه ها، از یک تا چهار دستگاه زیلو برپا بوده و هر دستگاه، دست کم دو نفر را به کار می گرفته است؛ از این رو بشنیغان را می توان «شهرک زیلوبافی» در دل بافت تاریخی میبید دانست؛ جایی که هر روز شمار زیادی از مردم محله های دیگر برای یادگیری این هنر یا کار در کارگاه ها به آنجا می آمدند. در آن روزگار، از سپیده دم تا غروب، صدای پنجه کوبی استادکاران در فضای کوچه های کاهگلی می پیچید و آهنگ منظم دستگاه های چوبی، نبض زندگی محله را شکل می داد. کودکان و نوجوانان در کنار استادان، رموز این هنر را می آموختند و زیلوبافی که در این کارگاه ها بافته و راهی مسجدها، حسینیه ها و خانه های بسیاری در سراسر کشور و فراتر از مرزهای ایران می شد، امروز از آن رونق و هیاهوی پر شور، تنها گذر زیلوبافان بشنیغان بر جای مانده است؛ گذری قدیمی و دلنشین با دو سه کارگاه فعال و ده ها کارگاه خاموش که هر یک یادگاری از سال های شکوفایی این هنر هستند. این حال، همین کارگاه های باقی مانده و همین دیوارهای خشتی و کوچه های کاهگلی، گنجینه ای ارزشمند برای شهر جهانی زیلو به شمار می روند. این گذر نه تنها بخشی از بافت تاریخی میبید، بلکه سندی زنده از هویت هنری شهر میبید است؛ جایی که هنوز می توان رد پای نسل هایی از استادکاران را در آن حس کرد. محمدعلی غنی پور رئیس انجمن صنفی بافندگان زیلو در گفت و گو با ایسنا در این باره می گوید: گذر زیلوبافان در حقیقت موزه ای زنده از هنر زیلوبافی است؛ فضایی که در آن پیوند میان هنر، زندگی و معماری سنتی کویر به روشنی دیده می شود.

معاون استاندار یزد:

«یزد پایدار» پاسخ به مطالبات زیست محیطی مردم است

روایایی که سرآغاز بیداری شد؛

۲۰۰ سال روضه و قهوه در خانه تاریخی یزد

حضور یکی از مخرب ترین آفات میوه ای در باغات تفت؛

نخستین مگس میوه مدیترانه ای در باغات تفت مشاهده شد

با اهدای مبلغ ۱۰۰ میلیون تومان به ستاد دیه استان؛

هیئت شاه ابوالقاسم یزد زمینه آزادی ۲ مادر زندانی را فراهم کرد

تبلور شور و شعور حسینی ادامه دارد؛

کمک ۸۰ میلیون تومانی هیئت کوی محمدی به آزادی زندانی غیر عمد یزدی